

סומא שפיר שייך דיהוי כיון דגם בכיווה סומא רק מעשין הוא דהי פסור אבל בלאוין היי מלואה וסיי זו קדושה מלואה בלאוין ולא חסוב חולין ושפיר שייך דיהוי וכיל ואיכ שפיר שייך קשיים דיימות דגימרא מהכא דאין מלית והיינו דלר יסודה לטעמי' סרי יש ללמוד כן וכמוכן :

ומדוע לא יהי מחויב לפני ח' כמו בח' והרי זה כאל סיי כחוב בחורה אני מלואה אוהך לראות ולעשות כל הסכסר הכלרך לשיחי' בך נמוך בח' כאל חיוז הסכסר סהה יש לו זמן מה סרי רק המילכ חלוי' בזמן אבל לא הסכסר ושפיר האב מחויב בהכסר גם לפני ח' כיון אהכסר הוא עמס מלואו הוא הסכסר סרי לא נחנס החורה זמן כלל וספק דידן סהה רך בעמלוא שהמעשכ בס סהה המלוא וקבעה סחורה אל המעשה זמן וזכר אלו מסופקין אם יש חיוז לפני הזמן לעשות המעשה בזמנו ואין זה שייך לכידון סרי' כלל וכמוכן :

ידיך עוז הדוי'ש תורתך.

כלל ח. אי מצינו סייג בדאורייתא.

הנה נח שמחי אל לבי לברר אי מצינו איסור דלוריחא מעמס סייג והעירוי זה המלואו מקומן בסיד ואלה המה :

א) דריין ריש פסחים כ' וזיל ומה שהכריכו חכמים בדריקה בחמץ יותר מבשאר איסורין וכו' כבר נכתבו שעשו כן כדי לקיים מלואה חשביתו וכו' ואם אחס חומד שחששו שלא יבוא לאכלו וכו' היינו עממא דחשו ביי עפי מבשאר איסורין מלוא דחמץ לא בדילי אינשי מיני' כולי שחא וכו' ואפשר עור שממני עמס זה החמירה חורה זו לעבור עליו בבל יראה ובלל ימלא עכ"ל. ופי' פמיג בפתיחה לסי' פסח פרק א' אוח ט' שבי' וזיל ומה שכתבו אי יש עמס נלמ מה שהחמירה חורה בביי בחמץ בשוית סרשביץ ביון שמועב בחממר חמץ לדיד' א' סעמס דלא בדיל מיני' ויבוא לאכול החמירה חורה זו כו' והריין זיל ריש פסחים כתב כן באפשר כו' עכ"ל :

ב) במדיר נחא פרשה י' וזיל ועתה ששמרי נח סחירה שלא חשמה חומץ יין וחומץ שכר וכל משרת ענבים שאלו אינן אלא משרמת ליון כדי שלא יבוא סניור לשחוח יין עכ"ל. ובפמיג' בפתיחה כוללת חלק א' אוח י"ז סייג זה בשם הילקוט שזכרים ס' י"ג ורמב' לחדש שס עפי"ז דח"ש דענבים וחומץ סרי למיר מה"ס חס עפי"ז מאי דרמב' לחדש שס גיכ' דהא דח"ש אסור מסיח סה רך מעמס סוג דשמא ימכר ויאלל עור ח"ש בכא"פ ועיכ ענבים וחומץ למיר דאינו גופייהו רך מעמס סוג סה דאסורי ויילקוט כיל סל ח"ש דידהי סוג לסוג וסוג לסוג לא זורה חורה עש"כ. ובחידושי לוי"ד ס' י"ח כהנתי דברי הפמיג' כיל ויפסחי בס מה שחמהו שס על כביי דס"ל דמכ"ע דלוריחא וס"ל דמכ"ע עשימת עכ"ס במסיח לפי חוממו ואמאי סה עכ"ס מסליח אינו נאמן אלא בדרבנן וחילתו כזה דלחרי עשימת עכ"ס יעמס הישראל אחריו בלשון דעמימה בלשון באיסורין אינה אסורה אלא מדרבנן בלשון סרי סרי סרי עכ"ס נאמן וכיון שיעמס הישראל בלשון סרי סרי יראה בעלמנו אם יש בקדירה עמס איסור או לא. ואולם העי' שס סוכיה דעמימה בלשון אינה הבחנה לדעת אם יש עמס איסור בהיתר ורך לריך לזה בליעס ממס עש"כ. וכחכתי עי' בחידושי דעי' דברי הפמיג' כיל יש עמס שחרי דברי עכ"ס סיוממ לסיח' יבלע הישראל עמלמו ח"ש כדי לדעת אם יש עמס איסור בקדירה אי לא דלעי' דח"ש אסור מה"ס עכ"ל לפי דברי הפמיג' כיל דהאיסור סה רך מעמס סוג עממא דסוג ויאלל עור ח"ש בכא"פ ודיכא רך שייך עממא דסוג סרי מה"ס

ואשר העירות ידידי דספק שלנו אם יש חיוז המלוא לפני זמן המלוא סהה מחלוקת הרב"ד והרמב"ן ז"ל סנה מאוד הפנה הלעיר כזה ואם כי הרב"ד (המוצא בריטביא קדושין פ' עשרה יוחסין סס) כי דמשעשכ גדול קודם יוסיכ יש כמה נבילות בעולם דמיחסר כסו ואלו יוסיכ עדיין אינו בעולם וכו' ועיי"ש עכ"ז אחרי העיון באמת מה בך שיש נבילות בעולם והרי לבי חחיכס זו אין זה מועיל כלל מה שסיו שאר נבילות בעולם דסוף סוף חחיכס זו לא נאסרה משום נבילה עד שכתבנה ביוסיכ ומס שסיו שאר נבילות בעולם זה סעויל רך לענין חיוז דאקרקפחא דנברא שסיו עליו חיוז שלא לאוכלם וסי' על סאלה איסור אכילה נבילה ואיכ אי ימא דיש חיוז המלוא לפני זמן המלוא סרי כי עליו גיכ חיוז שלא לאכול ביוסיכ ביום שיחי ומס לי אם סה מחויב שלא לאכול נבילות כהמלואות או אם סה מחויב שלא לאכול ביוסיכ ביום שיבוא ועל כרחק דס"ל דהרב"ד דכל שאין יוסיכ אין חיוז כהעניח עדיין להעמנה ביום שיבוא ורק כשיי יוסיכ סה דחל החיוז להעמנה בו וסי' לענין נבילה ס"ל להרב"ד דכל זמן שאין נבילות בעולם אין חל חיוז הלוא על האדם שלא לאכול בהמס לבשחנבל [וע' בכלל הקדום בלואה ג' בסופו מה שדנתי שס בענין זה סיכא דמעשה ומקרה גורמים סחיוז אם סחיוז נמלא גם לפני לירח המעשס והמקרה [עיי"ש] דסחיוז סה רך שלא לאכול כל נבילה ועיכ רך כאשר יש נבילה סה דיש חיוז הלוא שלא לאוכלם ועיכ סורק הרב"ד להעמס דכבר סו נבילות בעולם ומה עליו חיוז שלא לאוכלם ומחוב שפיר שחל איסור נבילה אקרקפחא דנברא מיר כשעשה גדול ואלו איסור אכילה ביוסיכ חל עליו רך אחיכ ביוסיכ בעממו ויש לנו לומר גיכ דלענין נבילה גם הרב"ד יורה דיש חיוז הלוא אקרקפחא דנברא מאז שלא לאכול נבילה כאשר חסי' ולאו דוקא על הנבילות הנמלאות סה דחל חיוז דאיסור נבילה עדיק בענין זה מיוסיכ כיון דלפטר שכתנבל בהמס מיר ואלו יוסיכ אלא שיחי' לפני הזמן [גם בידו להמיה סוד ונבלל ונמלא סכרתי בענין מחוסר מעשה בידו ומחוסר זמן כי מיינוכו עדיק ואכ"מ וגם אין סנבילות חסוב באמת מחוסר מעשה אלא שסיו בידו רך סה עממס כמחוסר זמן שסיכא דמעמל מחוסר זמן דנמילא קאחיה סיכ נבילות נמילא קאחיה דסוף כל ביעה למוח וסוהיה נבילה מאליו] ומה שסי' הרב"ד דיש כמה נבילות בעולם וכו' י"ל לנווחא דמילתא נקפי' דאפי' אה"ל דגם חיוז נבילה אינו קודם מילואה סנבילה בעולם עכ"ז סרי כבר סו נבילות בעולם אבל באמת י"ל דהאיסור נבילה מורס וכיל ואולם דברי הרמב"ן סרי ברור מלל דיש חיוז יוסיכ גם לפני יוסיכ ומפסח זה סה דחולק על הרב"ד וכמו שכתבנו :

ואולם אשר העירות ידידי מדברי סרי' שניה כזה אבג חורפא שסרי סרי' חודש דמילכ אינה מלוא זמנית כלל דכל המלוא שעל האב לדעת סרי' סרי סה רך הסכסר לבר לראות ולעשות כל הכלרך לשיחי' סוג נימול דללו מעשה המילה סרי יוכלם לטענות גם עיי אחר שלא בשליחות האב וכמו שכתבנו דבריו ואיכ הסכסר סרי לא נחנס לו סחורה זמן כלל